

BAKLA AĞACI MASALI

Menşei: Anadolu

Eğrilmedik iplikle,
Ne çulhalar dokudum.
Elif dedim, be dedim,
Dağı taşı okudum.
Bir serçe kanadını
Kırk katıra yüklettim,
Ne az gittim, ne uz gittim,
Kaf Dağına ilettim.

Bir varmış, bir yokmuş. Uzak diyarlardan birinde, küçücük bir kulübede, iyi kalpli, yaşlı bir kadıncağz kendi halinde yaşarmış. Bu tatlı nine bir gün küçücük bir baklacık bulmuş. Almış baklayı eline, bakmış, bakmış. “Şimdi bunu yesem doymam, yerde bıraksam çürür gider. En iyisi kulübenin bahçesine ekeyim” demiş. Baklacığı seve okşaya toprağın kalbine emanet etmiş. Üstünü güzelce örtmüş. Sonra da her gün gelip sulamış. Baklacık kısa sürede filizlenmiş, başını topraktan çıkarıp yaşlı kadına gülümsemiş. Kadın baklasını her gün sulamaya, sevmeye devam etmiş.

Günler günleri, haftalar haftaları kovalarken baklacık bir ağaç olmuş, uzamış da uzamış. Masal bu ya, öyle çok uzamış ki dalları gökyüzüne kavuşmuş. Bizim nine günün birinde takmış sepetini koluna, “Çıkayım da, ağacımdan biraz bakla toplayayım” demiş ve tırmanmaya başlamış. Tırmanmış, tırmanmış... Ta bulutlara ulaşmış. Ulaşmış ulaşmasına da, sağa bakmış, sola bakmış, ortada bakla filan görememiş. Tam aşağı inecekmiş ki biri beyaz, biri kahverengi iki keçinin kavgaya tutuştuğunu görmüş.

“Durun, kavga etmeyin! Şu dünyada kavga edecek, paylaşılmayacak ne var?” demiş.

Beyaz keçi “Ben kışım” demiş.

Kahverengi olan “Ben de yazım” demiş.

Sonra ikisi birden “Sen söyle bakalım, hangimiz daha güzeli?” diye sormuş bizim nineye.

Bizim nine “İkiniz de çok özelsiniz. Kış olmasa ne yağmur yağar, ne kar... Yaz olmasa ekinler yetişmez; meyveler, sebzeler olgunlaşamaz. İkinizin de yeri ayrı” demiş.

Keçiler bu cevabı çok beğenmiş. Yaşlı kadına birer bez torba uzatıp ortadan kaybolmuşlar. Kadın boş sepetine torbaları koyup aşağıya inmiş. Kulübesine girip torbaları açınca bir de ne görsün; biri çil çil altınla doluymuş, diğeri ise parlak gümüşlerle... Çok sevinmiş. Tatlı nine o günden sonra bolluk, bereket içinde yaşamaya başlamış.

Bizim ninenin bir de aksi, huysuz bir komşusu varmış. Yaşlı kadının böyle birdenbire varlık sahibi olmasını kıskanmış. Ne yapmış ne etmiş, olup biteni nineden öğrenmiş. Öğrenmiş öğrenmesine de çil çil altınlara, parlak gümüşlere hemen kavuşayım derken lafın sonunu beklemeden takmış sepetini koluna, başlamış bakla ağacına tırmanmaya. Tırmanmış, tırmandıkça oflayıp puflamış. Bakla ağacının dallarını ite kaka, yapraklarını kopara kopara en tepeye kadar ulaşmış ve kavga eden keçileri görmüş. Huysuz komşu “Aman ne gürültücüsünüz, gelir gelmez başımı şişirdiniz. Ne diye kavga edip duruyorsunuz?” diye çıkmış keçilere.

Keçiler tıpkı bizim nineye sordukları gibi ona da sormuşlar.

“Ben kışım.”

“Ben de yaz.”

“Hangimiz daha güzeliz?”

Kadın suratını buruşturmuş:

“Aman, ikinizin de cefası çekilir şey değil. Kış soğuktur; ne odun yetişir ısınmaya, ne kömür. Yaz gelince de sıcaktan bunalır, bir serin gölge bulacağım diye dolaşır dururum. İkinizi de hiç sevmem” demiş.

Keçiler durup sakallarını ovuşturup birbirlerine baktıktan sonra bu kadına da birer bez torba uzatmışlar. O anda kadının gözleri ışıldamış. İçinden “Yaşasın, gelsin altınlarım,

gelsin gümüşlerim" demiş. Torbaları sepetine attığı gibi bir solukta aşağı inmiş. Koşa koşa evine gitmiş.

Kendisini kimsenin göremeyeceği bir odaya geçmiş. Torbaları heyecanla açınca neye uğradığını şaşırılmış. Birinden öyle bir soğuk rüzgâr fırlamış ki, etrafındaki her şey birden buz kesmiş. Öbüründen öyle bir sıcaklık yükselmiş ki, kasıp kavurmuş odayı. Kadın bir sıcak, bir soğuk derken oradan oraya savrulmuş. En sonunda kapıyı güçlükle açıp kaçmış. Tabii yaptığı hatayı anlamış. O günden sonra sığa da, soğuğa da kötü laf etmemiş.

Bizim nine de bakla ağacının gölgesinde dostlarıyla, komşularıyla muhabbet ederek, tabiatın güzelliklerinin kıymetini bilerek yaşayıp gitmiş.

Gökten üç elma düşmüş; biri masalı anlatanın, biri dinleyenlerin, biri de her şeyin içinde saklı güzelliği görebilenlerin başına...

İyi uykular, tatlı rüyalar...